

בכל האיברים של הגוף ונפרחת מהם, ומשוטטה בכל האיברים ומידועת לכל האדרים, וכל איברי הגוף כלם מזועעים.

כשמניעה הרום לכל איבר ואיבר ונפרחת מפניהם, נופלת זיהה על אותו איבר, והרום מסתלקת מפניהם, ומיד מת אותו איבר, וכן בכלם.

בין שמנעה הרום לצאת, שהרוי נפרחת מכל הגוף, אז השכינה עומדת עליו, ומיד פורתה מהגוף. אשרי חלקו של מי שנתקבך בה! אויל לאותם רשעים שרחוקים ממנה ולא מתדבקים בה!

ובמה בתמי דינים עובר האיש כש יוצא מהעולם הזה? אחד - אותו דין עליון שאמרו בשיוצתה הרום מהגוף. אחד דין, שמעשו ודבריו הולכים לפניו והפכו מקרים עליון. אחד דין נשנכנס לקבר. אחד דין השקבר. ואחד דין התולעת. ואחד דין הגיהן. ואחד דין הרום שהולכת ומשוטטה בעולם ולא מוצאת מקום עד שישתלם מעשייו. ורקאי שבעה עדינים יחלפו עליו. בandal זה ציריך האדם כשהוא נמצא בעולם הזה לירא מרפונו ולהסתפל בכל יום ויום במעטינו, ויישוב מהם לפני רbonego. בשחסטבל דוד הפלך באותם דיני האדם פשפטליך מהעולם הזה, הקדים ואמר, (זהלים קד) ברכי נפשי את זי, עד שלא תפרק מעולם, השטא דאנת אשתקחת עם גופא. וכל קרבוי את שם קדשו, אתון שיפפי דמשפטפי ברוחא, השטא דאשתקחת עמכוון, אקדמיו לברכא שם קדישא, עד לא ימטי זמנה, שלא תיכלון לברכא ליה, ולא אוראה לעלייכו.

בא ראה, איש כי נפליא לנדור נדר, נזיר

מיניהו, ושותט בכל שיפין, ואזדעза לכל סטרין וכל שיפי גופה כליהו מזדעזען.

בד מטה רוחא לכל שיפא ושיפא, ואשתאל מניה. נפל זיעא על ההוא שיפא, ורוחא אסתליק מניה. מיד מית ההוא שיפא. וכן בכליהו.

בין דטטי רוחא למפיק, זה אשתאל מכל גופא, פדין שכינה קימא עלייה. ומיד פרחא מן גופא. זאה חולקיה דמן דתדק בבה, ווי לאינון חייביא דרHIGHIKIN מנה, ולא מתדקין בה.

ובמה בי דינה אעביר בר נש בד נפק מהאי עולם. חד ההיא דינה עלאה דקאמץ, בד נפיק רוחא מן גופא. חד דינה, בד עובדי ומלווי אולין קמיה, וכרווי מקריז עליוי. חד דינה, בד עיליל לקברא (ף קב"ז נ"א) חד דינה דקברא. חד דינה דתולעתא. חד דינה דגיהנם. חד דינה דרוחא דאולא ושותט בעולם. ורקאי שבעה ערדני Ichafon עליוי. בגין בק בעי בר נש, בד איהו אשתקכח בהאי עולם, לדחלא מן מאליה, ולאסתפלא בכל יומא ויום באובדי, ויתובי מניהו קמי מריה.

בד אסתפל דוד מלכא באינון דינין דבר נש, בד אסתפל מהאי עולם, אקדים ואמר, (זהלים קד) ברכי נפשי את זי, עד שלא תפרק מעולם, השטא דאנת אשתקחת עם גופא. וכל קרבוי את שם קדשו, אתון שיפפי דמשפטפי ברוחא, השטא דאשתקחת עמכוון, אקדמיו לברכא שם קדישא, עד לא ימטי זמנה, שלא תיכלון לברכא ליה, ולא אוראה לעלייכו.

הא חי איש כי נפליא לנדור נדר, נזיר